

A Fővárosi Ítéltábla a Freidler Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Karászi Viktor ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. december 5. napján kelt 5.G.41.583/2013/21. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 230.000,- (Kettőszázharmincezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat, továbbá fizesse meg az államnak, az állami adóhatóság külön felhívására az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesi társaság befektetési célból kívánta megvásárolni a Budapest kerület belterület ...3/7 hrsz. alatti, természetben az ... Budapest, ... u. 4/b. szám alatt található ingatlan 10518/11568-ad hányadát, mely cél finanszírozásához kölcsönre volt szüksége. Az alperes úgy kívánta megszerezni a perbeli ingatlan tulajdonjogát, hogy a tulajdonos társaság üzletrészt megvásárolja. A finanszírozáshoz szükséges kölcsönszerződés megkötése érdekében a tárgyalásokat a felperes az alperessel 2006. nyarán kezdte meg.

A kölcsönszerződés megkötéséhez szükség volt a perbeli ingatlan vonatkozásában értébecslésre, ezért a felperes megbízást adott a P. Kft. részére annak elkészítésére, amely társaság az alperesi hitelintézet egy olyan nyilvántartásában szerepelt, mely a bank által elfogadott értébecslőket tartalmazza és ebből a listából választott a felperes. A 2006. augusztus 28-án elkészült értébecslés szerint az irodaként és raktárként funkcionáló ingatlan forgalmi értéke 7.776.000,- euró, míg a likviditációs értéke 6.221.000,- euró volt. Az értébecslés meghatározta egyebekben az ingatlan értékét 100 %-os bérbeadottság esetén kalkulálva a bérleti

díjakat, az így számított hozadéki értéket 8.300.000,- euróban jelölte meg. Az elkészült értékbecslés alapján az alperesi hitelintézet a 2006. szeptember 5-én kelt levelében ajánlatot tett a felperes részére a projekt finanszírozására. A felperes mint üzletfél és a felperesi jogelőd mint adóstárs, valamint az alperesi hitelintézet 2006. december 14-én kötötték meg a kölcsönszerződést. A szerződés preambulumban rögzítették a felek, hogy a felperes a felperesi jogelőd üzletrésze egészének megvásárlása céljából 2006. december 14-én üzletrész adásvételi szerződéseket kötött. Rögzítették továbbá, hogy a perbeli ingatlan a L...-H.... Zrt. szétválási szerződése alapján a felperesi jogelőd tulajdonába került. A kölcsön célja az üzletrész adásvételi szerződésben meghatározott vételár megfizetésének részleges finanszírozása volt, a kölcsön összege 5.968.000,- eurónak megfelelő svájci frank összegben került megjelölésre.

A felperesi jogelőd üzletrészét a felperes megvásárolta, a jogelőd 2008. május 30-ával került törlésre a cégnyilvántartásból, beolvadásra tekintettel.

A peres felek 2011. április 12-én módosították első alkalommal a perbeli kölcsönszerződést és megkötötték a BK-060019 számú vételi jogot alapító szerződést, a BK-060026 számú vételi jogot alapító szerződést, az EC-060021 számú engedményezési szerződést, a ZK-060018 számú követelést terhelő zálogszerződést, valamint a ZK-060025 számú vagyont terhelő keretbiztosítéki zálogszerződést, mely okiratok közjegyzői okiratba foglalásra is kerültek.

Arra figyelemmel, hogy az ezt követő időszakban a felperes a perbeli ingatlan hasznosítása útján nem tudta megtermelni a finanszírozásához szükséges összeget, új értékbecslést készíttetett el. A felperes megbízásából eljáró Thoman Gusztáv igazságügyi szakértő a 2013. április 10-én elkészített szakvéleményében 2006. évi árszinten számolva megállapította, hogy a perbeli ingatlan súlyozott értéke 5.000.000,- euró, hozamszámítás szerinti értéke 7.100.000,- euró, míg hitelbiztosítéki értéke 4.200.000,- euró. Az elkészült szakvéleményben foglaltakra tekintettel a felperes a 2013. április 22-én kelt levelében megtámadta az alperessel kötött perbeli szerződéseket tévedésre alapítva.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2013. május 8-án benyújtott keresetében a 2006. december 14-én kötött GF-031401 számú kölcsönszerződés, a 2011. április 12-én kötött BK-060019 számú vételi jogot alapító szerződés, a BK-060026 számú vételi jogot alapító szerződés, az EC-060021 számú engedményezési szerződés, a ZK-060018 számú követelést terhelő zálogszerződés, valamint a ZK-060025 vagyont terhelő keretbiztosítéki zálogszerződés érvénytelenségének a megállapítását kérte a Ptk. 210. § (1) bekezdésében foglalt tévedésre hivatkozással. Kérte kártérítés jogcímén az alperest 2.417.936,- euró megfizetésére kötelezni a Ptk. 339. § (1) bekezdésére figyelemmel, valamint az alperes perköltségben történő marasztalását. Az érvénytelenség megállapítása körében előadta, hogy a szerződéskötéskor az ingatlan értékét illetően tévedésben volt és kizárólag ez a tévedés vezette a szerződés megkötésére és a hitel felvételére. Amennyiben tisztában lett volna azzal, hogy az ingatlan értéke elmarad a korábbi értékbecslésben foglaltaktól, úgy az ingatlant nem vásárolta volna meg. Kizárólag azért bízta meg a P. Kft.-t az értékbecslés elkészítésével, mert az az alperes által ajánlott és elfogadott értékbecslő volt. Álláspontja szerint az értékbecslés vizsgálatával összefüggésben

az alperes megszegte a rá irányadó szakmai és jogi szabályokat; a jogszabályoknak megfelelő eljárás esetén az alperesnek fel kellett volna ismernie a felperesi tévedést. A felperesi tévedés felismerhetőségével kapcsolatban előadta, hogy az alperes professzionális cég a kölcsönnyújtás körében, ezért az értébecsléssel kapcsolatos visszas körülményeket fel kellett volna ismernie. Utalt továbbá arra is, hogy külön szakemberekkel rendelkezett az alperes az értébecslések elemzéséhez. Üzletrész adásvételéhez vett fel ugyan kölcsönt, azonban az üzletrész megvételére a perbeli ingatlan miatt volt szükség, ezért az ingatlan értékével kapcsolatos tévedés a kölcsönszerződés érvényességére is kihat, a tévedés e körben lényegesnek tekinthető. Kártérítési igényével kapcsolatban előadta, hogy a hitelszerződés megkötése miatt érte kár, mivel az alperesnek, aki megfelelő mérlegelés alapján folyósíthat csak hitelt, aminek része, hogy értékelje a hitel fedezetét, fel kellett volna ismernie az értébecslés pontatlanságát. Ezen jogellenes magatartás eredménye, hogy a felperes kölcsönt vett fel és ily módon érte kár.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes által állított tévedés nem tekinthető lényeges körülményben való tévedésnek a kölcsönszerződés szempontjából. A perbeli esetben üzletrész megvásárlása volt a felperes célja, és a felperes az általa készített üzleti terv alapján kívánta a kölcsönt visszafizetni a perbeli ingatlan bérbeadás útján történő hasznosításával. Mindez pedig azt jelenti, hogy a kölcsönszerződés megkötésekor a felperes nem az ingatlan értékét, hanem annak hasznosíthatóságát értékelte, és ez alapján jutott arra az elhatározásra, hogy megvásárolja az üzletrészt. Mindezekre is figyelemmel a felperes állított tévedését nem ismerhette fel, a birtokban lévő felperes is csak egy új értébecslés alapján ismerte fel ezt a körülményt. A kártérítés körében álláspontja szerint hiányzik az okozati összefüggés a felperes által állított kár és az előadott magatartás között, mivel a felperesi kárt eredményező körülmények elindítója nem az alperes volt. Utalt arra, hogy a felperes állt jogviszonyban az értébecslést készítő társasággal és előadta, hogy az alperes maga sem szakember az értébecslések elkészítése vonatkozásában.

A Fővárosi Törvényszék a 2013. december 5. napján kelt 5.G.41.583/2013/21. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 635.000,- Ft perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 1.500.000,- Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Határozata indokolása szerint a perbeli ingatlan értékével kapcsolatos felperes által állított tévedés a perben támadott szerződések vonatkozásában nem tekinthető a Ptk. 210. § (1) bekezdése szerinti lényeges körülmény tekintetében való tévedésnek. Az ingatlan értékével kapcsolatos tévedés ugyanis a kölcsönszerződés, illetve a biztosítéki szerződések főszolgáltatása és ellenszolgáltatása vonatkozásában a szerződéses feltételeket tekintve lényeges körülménynek nem tekinthető. A kölcsönszerződés és a biztosítéki szerződések

azért jöttek létre a felek között, hogy az alperes finanszírozza a felperes általi üzletrész vásárlást. Az ingatlan értékében való tévedés lényeges körülmény lehet az adásvételi szerződés szempontjából, azonban nem lényeges körülmény az ennek finanszírozására létrejövő kölcsönszerződés és az ezt biztosító szerződések szempontjából. Utalt ezzel kapcsolatban arra, hogy a felperesi vételi szándék már fennállt az üzletrész vonatkozásában akkor, amikor a perbeli ingatlannal kapcsolatos értékbecslés elkészült, ezért kérdéses, hogy mennyiben befolyásolta volna az üzletrész megvételére vonatkozó szándékot az ingatlannal kapcsolatos értékbecslésben foglalt esetleges eltérő adat. Kérdéses az is, hogy mely mértékű eltérés esetén változtatott volna a vételi szándékán a felperes. Ezzel kapcsolatban a felperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a további körülmények bizonyításának sikertelenségét az elsőfokú bíróságnak a felperes terhére kellett értékelnie. A felperes állította, hogy eltérő értékbecslés esetén nem vásárolta volna meg a perbeli üzletrészt, amivel lényegében azt állította, hogy a kölcsönszerződés megkötéséhez szükséges értékbecslés eredményétől tette volna függővé az üzletrész megvásárlását, ami azonban a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható. Utalt e körben arra is az elsőfokú bíróság, hogy az a körülmény, hogy a felperest milyen üzleti megfontolás vezette az üzletrész megvásárlása vonatkozásában, nem adhat alapot az alperessel kötött kölcsönszerződés eredményes megtámadására. A felperesi társaság főtevékenysége egyebekben a saját tulajdonú bérelt ingatlan bérbeadása, üzemeltetése, míg tevékenységi körébe tartozik az ingatlankezelés, ingatlan adásvétel.

Mindezekre tekintettel a szerződések megtámadására alapított felperesi keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem állapítható meg a perbeli esetben olyan jogellenes magatartás, amellyel okozati összefüggésben a felperesnek kára keletkezhetett volna. A felperes nem állította, hogy az alperes befolyásolni kívánta volna az elkészült értékbecslés eredményét, csak azt állította, hogy az alperes nem megfelelően végezte el az értékbecslés vizsgálatát. Az a körülmény, hogy az alperes esetlegesen nem észlelt az értékbecsléssel kapcsolatosan valamely hiányosságot, nem tekinthető jogellenes magatartásnak. Amennyiben bizonyított lenne, hogy az alperes valamely jogszabályi kötelezettségének nem tett eleget az értékbecslés vizsgálata körében, a felperes által állított kár és a magatartás között az okozati összefüggés olyan távoli lenne, hogy az alapján megalapozottan a perbeli kára megtérítését a felperes nem követelhetné. Ez utóbbi esetben ugyanis azt is bizonyítania kell a felperesnek, hogy eltérő értékbecslési adatok esetében meggondolta volna magát az üzletrész adásvételi szerződés megkötésével kapcsolatosan, az értékbecslés ugyanis a hitel nyújtásához volt alapvetően szükséges. E körben annak is megállapíthatónak kellene lennie, hogy mely mértékű adateltérésnél gondolta volna meg a vásárlási szándékát a felperes, és nem csupán az ingatlannal, hanem az üzletrész egészével kapcsolatban. Erre vonatkozóan a felperes bizonyítást nem ajánlott fel az eljárás során, indítványai a szakértő kirendelésére és az alperesi osztály fennállásának bizonyítására vonatkoztak. Ezen túlmenően a felperes a kára összegezését sem bizonyította, annak ellenére, hogy azt az alperes vitatta. Mindezekre tekintettel a felperesnek a kártérítés jogcímén előterjesztett keresetét is elutasította.

Az elsőfokú bíróság a felperes által felajánlott további bizonyítást mint szükségtelent mellőzte a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján, ugyanis a felperes a tévedéssel kapcsolatos körülmények vonatkozásában a felperesi szándékkal összefüggésben nem ajánlott fel bizonyítást, a rendelkezésre álló adatok alapján a felperes által állítottak lényeges körülményben való tévedésnek a perbeli szerződések vonatkozásában nem voltak tekinthetők. A kártérítési igény vonatkozásában az elsőfokú bíróság az okozati összefüggés hiányában és a kár bizonyíthatatlansága miatt mellőzte a további bizonyítást mint szükségtelent a szakértő kirendelésére is kiterjedően.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatásával a keresetének megfelelően a támadott szerződések vonatkozásában azok érvénytelenségének megállapítását, továbbá az alperes 2.417.936,- euró kártérítés megfizetésére kötelezését és perköltségben történő marasztalását; másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Kiemelte, hogy a kölcsönszerződés megkötésének célja az volt, hogy megvásárolja a perbeli ingatlant. Kizárólag azért vásárolta meg az ingatlant tulajdonló gazdasági társaságot, mert az ügylet lebonyolítása és az adminisztrációja így egyszerűbb volt. Az adásvétel és a kölcsönszerződés a keresethez csatolt értébecslésen alapult, amelyet az alperes által elfogadott értébecslő készített, az értébecslést az alperes ellenőrizte, ezért álláspontja szerint a kölcsönszerződés megkötésére a felperest olyan tévedés vezette, amelyet az alperesnek fel kellett volna ismernie.

Egyértelmű, hogy az ügylet kifejezetten az ingatlan megvásárlására irányult, a kölcsön kifejezett felek által ismert és rögzített célja az ingatlan vételárának fedezete volt. Ezt egyértelműen bizonyítja az is, hogy szó sem volt a megvásárolt üzletrész felértékeléséről, a megvásárolt társaság értékének megállapításáról, nem került sor a könyvelés, a gazdálkodás, az egyéb eszközállomány vizsgálatára. A fentiek alapján álláspontja az, hogy az ingatlan forgalmi értéke a megtámadott szerződések szempontjából lényeges körülménynek tekinthető. Mindezekre figyelemmel téves és jogellenes az elsőfokú bíróság ítélete azért, mert a Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján nem tekinti lényeges körülménynek az értébecsléssel érintett ingatlan értékét. A felperest egyértelműen az a meggyőződés vezette a megtámadott szerződések megkötésére, hogy az ingatlan a nyújtott kölcsön fedezetére megfelel. A fentiekből egyértelműen következik, hogy amennyiben a felperes számára kiderült volna, hogy az ingatlan értéke a kölcsön fedezetére nem elegendő, az üzletrészt és így az ingatlant nem vásárolta volna meg.

Álláspontja szerint megállapítható, hogy a tévedést az alperesnek fel kellett volna ismernie, mert kizárólag az alperes által elismert, jóváhagyott értébecslőkből választhatott, és **G. Gy., Cs. I. P. és T. N.** tanúk vallomásából egyértelműen kiderült, hogy az alperes az értébecslést ellenőrizte, az általa készített értébecslés egyértelműen rámutat a korábbi értébecslés szembetűnő hibáira.

Mindezekhez szorosan kapcsolódik az a két bizonyítási indítvány, amelyet a 2013. július 24-én kelt előkészítő iratában tett. Az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúvallomásokhoz kapcsolódóan a 2013. október 31-én tartott tárgyaláson

ugyancsak több bizonyítási indítványa volt. Mindezeket a 2013. december 5-én tartott tárgyaláson változatlanul fenntartotta, kiegészítve az azon a tárgyalási napon felmerülő kérdésekkel összefüggésben M. F. és F. F. tanúkenti meghallgatásával. Éppen az elutasított bizonyítások tisztázhatták volna azt, hogy az ügylet szempontjából az értébecslésnek mekkora szerepe volt, azt az alperes hogyan ellenőrizte és milyen hatása lett volna az ügyletre, ha kiderül az értébecslés pontatlansága. Álláspontja szerint ez a kártérítés iránti igény szempontjából is lényeges, mivel ezen bizonyítások mutathattak volna rá az alperesi mulasztásra.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helytálló indokaira tekintettel és a felperes perköltségben történő marasztalását.

Kiemelte, hogy a kölcsönszerződés 2. pontja alapján a kölcsön célja a felperesnek az üzletrész megvásárlásának finanszírozása volt.

A Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján a felperes tévedés címén csak akkor támadhatja meg a kölcsönszerződést, ha a szerződés megkötésekor lényeges körülmény tekintetében volt tévedésben és a tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette, amely feltételeknek együttesen kell fennállniuk. Bármelyik feltétel hiánya kizárja a tévedés jogcímén történő megtámadhatóságot. A felperes által készített üzleti terv alapján a kölcsön visszafizetését az ingatlan bérbeadás útján történő hasznosításával kívánta teljesíteni. A kölcsönszerződés megkötésekor a felperes nem az ingatlan értékét, hanem különösen annak hasznosíthatóságát értékelte és az alapján jutott arra az elhatározásra, hogy megvásárolja az üzletrészt, mivel az annak megfizetésére folyósított kölcsönt a bérbeadásból befolyt összegből rendszeresen fizetni tudja. A felperes szempontjából lényegtelen volt, hogy az ingatlan 7.776.000,- euró, vagy 5.000.000,- euró értéket képvisel, mivel az elsődleges szempont az volt számára, hogy az alperes által nyújtott 5.968.000,- eurónak megfelelő összeg után az alperesnek járó törlesztő részleteket meg tudja fizetni a befolyó bérleti díjakból. Azt a tényt, hogy a felperes szempontjából az ingatlan értéke nem minősült lényegesnek, alátámasztja az is, hogy magában a kölcsönszerződésben a szakértői vélemény alapján meghatározott és jelen perben vitatott forgalmi érték nem is került feltüntetésre. A felperes elfogadta az általa megbízott gazdasági társaság értébecslését, ugyanígy tett az ingatlan értébecslés tekintetében megfelelő szakértelemmel nem rendelkező alperes is. Azt a tényt, hogy az alperes nem ismerhette fel a felperesnek az ingatlan értéke tekintetében fennálló tévedését alátámasztja az is, hogy amennyiben ismertté válik az alperes számára, hogy az ingatlan nem 7.776.000,- eurót, hanem csak 5.000.000,- eurót képvisel, nem nyújtott volna a felperesnek 5.968.000,- euró összegű, az ingatlan értékét meghaladó kölcsönt. Egyebekben egyetértett az elsőfokú bíróságnak a tévedéssel kapcsolatban kifejtett okfejtésével.

Álláspontja szerint a kártérítés tényállási elemei közül hiányzik az okozati összefüggés, mivel a kárt eredményező eljárás elindítója nem az alperes volt, a felperes megbízása alapján készült el a szakértői vélemény. A felperesi állításokból nem következik az, hogy az alperesnek fel kellett volna ismernie az értébecslés súlyos pontatlanságát, mivel az alperes maga sem szakember, ezért az értébecslés pontatlanságának felismerése nem várható el tőle. Az értébecslést -

felperes állításával ellentétben - az alperes nem elemezte, mivel ő is elfogadta egy szakértelemmel rendelkező értékbecslést végző gazdasági társaság megállapításait. Ezzel kapcsolatban utalt **G. Gy.** tanúvallomására. **Cs. I. P.** a tanúvallomásában, kérdésre válaszolva előadta, hogy nem állt érdekében a banknak, hogy magasabb forgalmi értékkel kerüljön megbecsülésre az ingatlan, ami pedig azt az alperesi álláspontot támasztja alá, hogy hiányzik a kártérítés megállapíthatóságához szükséges felróhatóság, mivel ebben az esetben saját érdekével is ellentétben álló magatartást kellett volna tanúsítania.

A felperes által indítványozott bizonyítás mellőzése önmagában nem valósít meg eljárási szabálysértést, csak abban az esetben, ha a bíróság az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítást nem folytatja le és ezáltal az ítélet megalapozatlannak minősül. Az elsőfokú bíróság a felperes által felajánlott bizonyítás mellőzésének okáról az ítéletében számot adott, így az megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Mivel az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtettek szerint okszerűen került sor a felperes bizonyítási indítványainak elutasítására, a felajánlott bizonyítás az ügy eldöntése szempontjából nem minősül relevánsnak, ezért a felperes által hivatkozott, a Pp. 252. § (2) bekezdésében rögzített relatív eljárási szabálysértés sem valósulhatott meg, amelynek következtében nincs helye az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének sem.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, amelynek körében a kölcsönszerződés megkötésének célját és az ingatlan értékelését - a felperes kereseti kérelmének jogcímére is figyelemmel - a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelése és mérlegelése alapján helytállóan vizsgálta és értékelte, és megalapozott jogi indokolással utasította el a felperes keresetét, amely indokokkal a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett, azt kiegészíteni nem kívánja.

A felperes elsődleges fellebbezése lényegében az elsőfokú bíróság ítéletének a felülmérlegelésére irányul.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetésével állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság mérlegelése kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére. Az elsőfokú bíróság helyes, a Pp. idézett rendelkezésének megfelelő mérlegeléssel állapította meg, hogy a perbeli ingatlan értéke a kölcsönszerződés és az azt biztosító szerződések szempontjából nem minősül lényeges körülménynek, ezért ezen szerződések érvénytelensége megállapítására nincs lehetőség; a másodlagosan előterjesztett kártérítés elemei közül a jogellenes alperesi magatartás, valamint a jogellenes alperesi magatartás és a felperest ért kár közötti okozati összefüggés hiányára tekintettel ezen kérelme is megalapozatlan. Az okszerű mérlegelésen és értékelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is

köti, ezért a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére (BH2006/403).

A felperes a fellebbezésében nem hivatkozott olyan tényre vagy körülményre, amit az elsőfokú bíróság a döntése hozatalakor nem értékelt volna, ezért sincs szükség az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának a kiegészítésére. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság teljes egészében osztotta az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok, mivel a felperes által az elsőfokú eljárásban felajánlott bizonyítást az elsőfokú bíróság megalapozottan mellőzte, azoknak részletes indokát adva; határozata teljes egészében megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltőábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

A felperes fellebbezésének eredménytelenségére és illetékfeljegyzési jogára tekintettel kell a fellebbezési eljárási illetéket megfizetnie a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, az állami adóhatóság külön felhívására.

Budapest, 2014. év június hó 5. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő